

portnimo vedno ogenj ob strani štedilnika in polagajmo kurivo poleg ognja, da morajo plini kuriva čez ogenj in se tako uporabijo. Rešetka mora biti popolnoma pokrita s kurivom, drugače prihaja zraven preveč zraka.

Nečujmo jagodičevje.

Od jagodičevja najbolj znana, čeprav premalo upoštevana sta pri nas ribez in kosmulja. Oskrba tega grmičevja spada v področje gospodinj, kateri se za nego tudi bogato oddolži s sadom, ki ji omogoči napravo raznih sadnih sokov za vroče poletne dni ali za čas bolezni. Navadno posvečamo jagodičevju prav malo nege. Navajeni, da nam pa kljub temu rodi, menimo, da je nega nepotrebna. Tako zanemarjanje pa se prej ali slej maščuje. Grm podivja in se zgosti, tako da ne more ne zrak ne sonce v polni moči vplivati in so tudi obsedeni listi ovirani v svojem delovanju ter ne morejo vršiti svoje prehranjevalne naloge v lesu in sadju. Rodnost polagoma peša, ker je tudi zemlja izpraznjena redilnih snovi, drugih se ji pa tudi ne dovaža z gnojenjem. Iz opisanega je razvidno, da moramo posvetiti grmičevju večjo pozornost in zato je ravno zimski čas še primeren. Če nismo v jeseni zemlje okrog grmičja prerahljali, moremo to storiti to še zdaj, seveda v času, ko je zemlja dovolj odtajana. Istočasno tudi gnojimo. Zemljo odgrnemo in denemo na korenine nekaj hlevskega gnoja, ki ga zopet z zemljo pokrijemo. Dobro je tudi grm nekoliko obsuti in sicer s prekrojenim kompostom ali z dobro vrtno prstjo, ki jo vsujemo v grm. Na spodnji strani vej poženejo potem korenine, kar pospešuje rast in rodnost lesa. Včasih je potrebno, da grm razredčimo. Bolan suh les odstranimo, pri vejah, ki se križajo in drgnejo, odrežimo slabše. Izločimo tudi šibke, slabotne šibe.

Poleg tega moramo vsako tretje leto grm pomladiti. Pri tem izrežemo 3—4 stare veje, zlasti take, ki so že poraščene z lišajem in mahom. Odrezati jih moramo tik pri zemlji. S pomlajanjem se grmičje iznova okrepi in obdrži rodnost. Pri belem ribezu, ki zlasti v lahki, peščeni zemlji nastavi veliko grozdja, ki se pa ne razvije in ostane drobno, pri krajšamo veje za 1—2 ocesca. Dobimo sicer nekaj manj grozdja, a to je sočno z debelimi jagodami.

Vsa ta dela moremo izvršiti že v pozni jeseni, ali če nismo utegnili, po zimi; morajo pa biti zaključena s februarjem, ker grmičevje zelo rano odganja in bi ga sicer preveč oslabil.

Božič katoliškega župnika v Macedoniji.

Bitolj, 26. dec. 1927.

Sledeče pismo je pisal bitoljski župnik g. Andrej Tumpej, duhovnik misijonske družbe, ki opravlja dušnopastirsko službo med katoličani po obširnih pokrajinah med reko Vardar in Albanijo, svojemu prijatelju. Ta je pa prepustil pismo našemu uredništvu za »Gospodarjeve« bralce.

Sedaj, ko to pišem, bi moral oddrati proti Debru, daleč severno od Ohridskega jezera ob albanski meji. Če Bog da, pa jutri Sedaj je namreč božič. Pri Vas gori imate cerkveno zapoved, da mora katoličan vsaj enkrat na leto k sv. spovedi in sv. obhajilu. Pri nas so katoliki veseli, če morejo biti enkrat ali dvakrat na leto pri sv. maši. Gori nimate pojma o naših razmerah. Če se peljem na krajši konec svoje župnije, do železnice v Gradskem, imam prav tako daleč, kakor iz Ljubljane v Trst; na drugo stran župnije, do Debra, pa je tako daleč, kakor iz Ljubljane v Zagreb. Od tam pa je še vedno 82 km do moje zadnje postaje Mavrovi Han in Trnica. In na obeh teh progah nimam niti ene kapelice. V celi župniji nimam zvončka, kakor ga ima pri Vas zadnja podružnica in magari vzamemo najmanjšega. In vendar skoro ni večje naselbine brez naših ljudi! Orožniških postaj je v naši župniji okoli 120 in skoro polovica je katoličanov. Potem finančne postaje. Naša pokrajina namreč rodi tobak in leži ob meji. Večina je katoličanov. — Skoro najbolj od rok mi leži Kruševo. Hotel sem jih obiskati pred božičem. Na četrto adventno nedeljo sem takoj po sv. maši naročil čaj, a potem pa na avto. Zunaj hud mrz in snežni metež. V mesto Prilep smo rabili tri ure. Običajno zadostuje ena ura. Tu sem moral si iskati drugi avto za Kruševo. Toda niti pošta ni vozila zaradi zametov. Kruševo leži 1475 m nad morjem. V gorah, zelo strmo. Šele na drugi dan je dospel poštni avto. Seveda radi vremena 100% dražji. Kosil sem še v Prilepu: juho in telečji gulaš. Telečje seveda le v tem pomenu, ker je bila zadavna krava nekdanj res tudi tele. Morda pred 20 leti. Juha mrzla, zabeljena z lojem. Avto je 18 km še dobro vozil, toda pred hribom je začel štrajkati. Pa peš kakšen kilometer! Toda večeri se že. Tam od Šarplanine vleče mrzel krivec. Na tej cesti so pred nekaj dnevi ustrelili vol-

ka, šest jih je pa zbežalo. Pozno v noč dospemo v mesto. Padel sem samo enkrat, toda pasti samo je veliko boljše, kakor dr. Knava, ki je v začetku meseca decembra v Janjevu padel in si zlomil roko. — Vse že spil Gospa in gospod Bezjak (Slovenca iz Slov. goric), sta stavila 1000 Din, da me ne bo v takem vremenu. Takoj je bil pripravljen turški kofe in ruski čaj. — Drugo jutro smo praznovali božič. Prav po betlehemsko. Pa smo bili zelo veseli. Kruševo je šlo pred vojno 15 tisoč prebivalcev: Macedonci, Grki, Bolgari in Cincari (ostanki nekdanjih rimskih posadk). Znana je kruševska vstaja leta 1909. Še danes je tretjina mesta v razvalinah od takrat. Sedaj po vojni ima mesto samo okoli 5000 prebivalcev.

V sredo pa nazaj! V Prilepu smo zopet iskali avto. Končno smo se pogodili z nekim šoferjem, ki nas je pa predal pijanemu norcu. Predno je zavrtel, je spil še pol litra konjaka. Kmalu je počila guma. Toda šofer se ne zmeni za to. Vozi kar po golem. Motor divja. Treba bi ga bilo zaliti s hladno vodo. Nič, naprej! Motor bruha kakor lokomotiva. Hvala Bogu, Bitolj se prikaže! — V Prilepu sem se dogovoril s tamkajšnjimi katoličani, da jih za božič obiščem. Toda nenadoma je potegnil jug, potoki so narasli, ozkotirna železnica v dolžini 1 km razdrta. Šofer je pripravljen, če prevzamem odgovornost. Sveta Terezika, pomagaj! Avto je zmagal! Ob 11. uri sem dospel v mesto. Katoličani so me že čakali poldrugo uro, potem pa obupali. Preleteti je treba celo mesto, da jih zberem. Ob pol enih služba božja. Jaz sem že 24 ur tešč. Pa smo veseli! Opolnoči se vlečem v svojo posteljo v Bitolju.

Danes sem doma, ker nisem dobil avta za Debar. Pravkar sem bil na pošti. Prome! na cesti med Bitoljem in Ohridom je ustavljen. Od Struge do Debra odneslo tri mostove. Telefoniral bi, pa ta stvar seveda ne funkcijonira. Zato imam danes čas, da pišem. Sicer sem se obotavljal, češ, morda boste rekli, da mi gre za izrednosti. Tako je. Pa saj imate tudi gori pri Vas težave. — Sedaj bom 14 dni v zahodnem delu župnije, potem pa 14 dni na vzhodnem delu, in potem grem za nekaj dni k sobratom v Prizren, kjer opravim letne duhovne vaje. Nato bo pa že Velika noč, ko bo treba zopet okoli...

Velika inventurna prodaja

po čudovito znižanih cenah se vrši do konca januarja v veletrgovini R. Stermecki, Celje.

skih neumnosti. To ga je razkačilo in je izjavil, da se vrne na ladjo. Betka ga je morala seveda spremljati, dasi bi rada ostala, da bi gledala ta dirindaj.

— S to »nigger«-bando tu na ulici se ne moreš zabavati — je izjavil Govers neusmiljeno.

Dübell je ostal v mestu. Dasi v nekem oziru ravno tako ozkosrčen Evropejec ko Govers je bil vendar toliko kozmopolit, da se je zabaval v takih slučajih in se je veselo vrgel v drvenje karnevala ko kak Brazilijanec, kar je na vsak način čudna lastnost pri možu, ki je doma pri družinskem obedu komaj izgovoril dve tri besede.

Sam je obedoval v hotelu »Gloria«, potem pa je na balkonu sedel in udobno, zadovoljno užival večerni čar. Pod njim se je na desno in levo raztegnilo razigrano mesto.

Višek karnevala je machina ples. Pri tem plesu pokaže Brazilijanec vso svojo dušo. Godba je vlekla Dübella, zato se je kmalu pojavil v »Phoenix«-gledališču, ki je bilo eno mnogih plesnih dvoran.

Zrak je bil prepojen z vonjem dišav. Krog stebrov so se vile pisane papirnate kače. Na odru je igrala godba. Tla so bila živo pisana.

Dübell si je prekrizal roke na prsih in se naslonil na steber. Dasi se je v srcu vživel v trenutni položaj,

se je itak spoznalo, da ne spada med prave veseljače. Ves njegov pojav ga je ločil od drugih.

Iz lože nad njim je zašumela papirnata kača in mu padla na ramo. Ozrl se je navzgor: črna svilen maska ga je gledala. V loži sta bili le dve osebi: ženski.

Gotovo sta zato prišli, da bi pogledali to mrgole nje, si je mislil. Ni mislil, da bi imel uspeh, ako bi maskirano lastnico vržene kače prosil za ples.

Eno minuto morda je stal tako, ko je prišumela proti njemu neka postava. Spoznal je rumeno ruto in ovratnik z belimi čipkami, ki ga je videl zgoraj v loži. Izpod maske ga je zrlo dvoje drznih oči.

Dübell se je brez obotavljanja oklenil ženske in začela sta plesati. V dneh karnevala je taka navada in plesalca včasih ne izpregovorita niti besede.

Godba je utihnula. Dübell je zrl v masko. Skozi odprtino sta se mu smejali plesalkini oči.

— Ali se vam je dopadlo? — se je oglasila. Špansko je govorila, a iz govorice se je spoznala tuja barva.

— Dopadlo? Že to samo zasluži pot v Južno Ameriko...

Ko je bil Dübell razporežen, se je znal prav lepo izraziti špansko. Kako bi se začudila Betka, ako bi tako slišala govoriti malobesednega prijatelja.

Dalje prih.

Ve morate imeti knjigo
"KADAR ROŽE CVETO"
Naročite jo v Tiskarni
sv. Cirila v Mariboru.

Dekleta